

[inleiding viering: Beloken Pasen

Veel huizen hebben tegenwoordig rolluiken. Vroeger had je luiken aan de ramen, waarmee je de ramen kon afsluiten. Luiken zorgen voor warmte en veiligheid.

Deze eerste zondag ná Pasen heet vanouds 'Beloken Pasen', een wat ouderwets woord. Daarin zit het woord 'be-luiken' verstopt, d.w.z. de luiken sluiten, en dan is het huis 'beloken'. Het woord 'ontluiken' betekent het tegenovergestelde: de luiken open doen, oftewel tevoorschijn komen. We gebruiken dat woord bijv. in de lente: het ontluikende leven, knoppen gaan open, bloemen komen tevoorschijn.

Beloken Pasen verwijst naar het evangelie van deze zondag: de leerlingen zaten angstig achter gesloten deuren en luiken. Hun verblijfplaats was 'beloken'.]

lezingen:

Handelingen 5, 12-16

Johannes 20, 19-31

Daar zaten ze dan, de leerlingen van Jezus. Daar zaten ze, achter hun gesloten luiken. Het was op die eerste dag van de week. Die dag waarop ze 's morgens het graf leeg gevonden hadden. Maar wat dat betekende was nog niet tot hen doorgedrongen. Ook niet toen Maria Magdalena háár ervaring bij dat lege graf aan hen verteld had: terwijl ze daar stond te huilen was zij plotseling aangesproken bij haar naam, Maria! - en ze had Jezus herkend, haar meester, Rabboeni!

Dat Jezus vermoord was aan het kruis, dát zat nog vers in hun geheugen. Maar een leeg graf, het verhaal van een verschijning,.. ze begrepen er niets van.

Angst! Dát was hun reactie op al die verwarrende gebeurtenissen. Deur op slot en luiken dicht.

Geen Paasvreugde, geen vertrouwen, geen nieuw leven, geen licht...

Zo'n ervaring is ook ons niet onbekend. We kunnen opgesloten zitten in angst, bezorgdheid en gepieker. Tobben over jezelf, problemen in je gezin, in je werk, over je gezondheid of je toekomst. Over iemand die je lief is. Het kan je helemaal bevangen. Dan zit alles potdicht. Op slot. Je breekt er zomaar niet doorheen, ook een ander niet.

Het evangelie van vandaag vertelt dat dát nou precies was wat Jezus deed: inbreken! Hij brak ín in hun angst, door de gesloten deuren en luiken heen. Hij slaagde erin binnen te komen in die angstige harten.

De leerlingen hadden opeens de ervaring dat Jezus bij hen was. Hij wenste hen vrede. Deze Verrezen Jezus droeg de sporen van zijn lijden, hij toonde hun zijn handen en zijde, zijn wonden.

Er gebeurde iets met de leerlingen, ze raakten enthousiast, begeistert, er was weer vreugde. Jezus inspireerde hen. 'Vrede', zei Hij, 'zoals de Vader mij gezonden heeft,

zo zend ik jullie'. En hij ademde, hij blies over hen: 'ontvang de heilige Geest. Als jullie iemand zijn zonden vergeven, dan zijn ze vergeven'.

Zo krijgen de leerlingen de zending, de opdracht, om mensen te bevrijden van hun gebrokenheid, hun zonde.

En dát gingen ze doen! Ze kwamen achter de luiken vandaan en ze trokken de wereld in.

Daarover wordt verhaald in de Handelingen van de apostelen, zo ook de eerste lezing vandaag. Grote groepen mannen en vrouwen namen het geloof aan en sloten zich aan bij hen. Er ontstond een nieuwe gemeenschap rond het geloof in de Verrezene. In Jezus' naam en in de kracht van zijn Geest gebeurden er vele tekenen en wonderen onder het volk. Zieken en mensen die te lijden hadden van onreine geesten werden aan hen toevertrouwd en ze werden genezen.

Het klinkt als een ideale wereld. Die ideale wereld herkennen we niet in de wereld waarin wij leven. We komen uit een langdurige coronacrisis, die ook nog terug kan komen; de oorlog komt dichtbij, via de media en via vluchtelingen. Veel mensen hebben geldzorgen, of kunnen geen woning vinden, en dan is er ook nog de dreiging van de klimaatcrisis. Hoe zal het leven zijn voor ons wanneer we oud worden, en voor onze kinderen en kleinkinderen??

Dat is onze wereld. En vanuit het geloof in de verrijzenis mogen wij vorm geven aan een wereld en een samenleven, waarin het *góed* is voor mensen. Dat is ook *ónze* zending. Geloven dat dood en gebrokenheid overwonnen kunnen worden... Ga er maar aan staan!

Misschien denkt u nu 'ik moet het nog zien'. Dat dacht ik ook, toen ik dit alles opschreef. 'Geloof ik dat nou echt?!' En zo kunnen we de luiken weer dicht doen voor de verrijzenis, en wanhopen i.p.v. hopen.

Daarmee staan we dicht bij Tomas, die in elk geval niet kon geloven in een 'gemakkelijke' verrijzenis. Hij wilde de wonden van Jezus zien en zich ervan vergewissen dat de gekruisigde Jezus dezelfde was als de Verrezene die hen verscheen. Toen Tomas de wonden van Jezus kon zien, sprak hij de kortste geloofsbelijdenis ooit: 'Mijn Heer! Mijn God!'

Misschien is die zogenaamde ongelovige Tomas wel de *échte* gelovige, aan wie je kunt zien dat je kunt groeien in geloof. Eerst stelde hij kritische vragen, maar gaf zich ook over in vertrouwen, geloof.

Van Tomas kunnen we leren om te durven blijven kijken naar de wonden van deze wereld, durven te kijken naar het lijden van de mensen.

Juist bij de wonden en het lijden van de wereld, van mensen, en ook onze eigen verwondingen, juist *dáár* hebben wij houvast nodig. Juist *dáár* is de verrezene Jezus, om ons te doen opstaan. Daar kan het leven *ont-luiken*.

Durven kijken naar de wonden, - en tóch vertrouwen hebben, toch geloven. Dat is Tomas.

Het evangelie vandaag besluit met te zeggen dat al die woorden zijn opgeschreven opdat wij mogen geloven dat Jezus de Christus is en opdat we door te geloven *leven* mogen bezitten in zijn naam.

Laten we het maar proberen: blijven geloven, vertrouwen dat dood en gebrokenheid niet het laatste zijn. Niet in ons leven, niet in ons samenleven, niet in het leven van deze wereld. Mogen wij vanuit dat Paasgeloof leven vinden en leven doorgeven.

Laten we even stil worden...

Ine Bertens